

SMILJAN TROBIŠ

Ciklus *Nauči se padati*

Kadar padeš, padeš vedno na zemljo.
In jo poljubiš s celim telesom
in takrat se na nebu nekaj premakne.
Umakneš se iz podnebja
in ves si na tleh, nemočen, in ne veš,
od kod pride moč, da spet vstaneš...

Sile iz podnebja so te teple,
zla nevoščljivost ni imela miru.
Vse te je bolelo, ko si stal pokonci,
in si še vztrajal,
da bi izpolnil svoj smisel.
Trudil si se, hotel navzgor,
vedno navzgor...
A odpočiti si moraš, padi.

Vse sile si napenjal,
boli te od vzponov,
trepetaš od strahu.
Dovoli si pasti.
Naj ti zemlja da toliko počitka,
da bo od nekod prišla moč.

Vzroki so prinesli posledice
in te nove vzroke.
Čas je bil neusmiljen
in ura je bila njegov simbol.
Boleča vsakdanjost je bila pot in služenje,
smisel in darovanje. Hotel si.
Zrušila so se pričakovanja,
izdali so te ljudje.
Bolečine vedno večje.
Padi, da te pot ne preseneti.

Padi in počakaj, da se vse uredi
brez tvojega diha.
Zbiral si dolžnosti, delal, kar je prav,
vedno, kar je bilo prav.
Zdaj si utrujen,
a ljubezen ni zato, da utruji.
Sprosti roke in noge, veseli se,
da zaupaš v trdoto boleče zemlje,
kjer boš predahnil brez misli in hotenja.

Nauči se padati.
Večna ljubezen uredi vse,
česar tebi še zdaleč ne bi uspelo.
Premalo si stavil nanjo, ki vse ve.
Nič se ne bo poznalo, če boš treščil ob tla.
Le na nebu se bo nekaj premaknilo,
morda bo to ključavnica,
ki ti bo odprla nova vrata.

Odnehaj,
zavij se v odejo, da ti bo toplo,
zakaj dolgo boš ležeč na tleh
poljubljal trdnost tal,
ki ji nikoli nisi verjel.
Sprostil boš glavo
in se bo lahka zahvaljevala
za bolečine telesa,
zakaj vedno boli, če padeš,
ustavi te ljubezen, in takrat ti pove,
da je ona edino pomembna.

Vse, kar si mislil o sebi, se bo zrušilo.
Telo bo nemočno ležalo na tleh,
a v srcu ti bo toplo, ko boš priznaval,
da si padel zaradi ljubezni, pod njo in zanjo.
Bolečine bodo, kot vedno, ponehale,
lahak boš vstal, ker to ne bo več tvoja moč,
ampak od zunaj, tista žlahtna moč ...

Vstal boš, a ne boš vedno lahak.
Nov padec pride.
Vstal si, angeli so te obkrožili,
a že nevoščljiva bolečina gloda tvoje kosti.
Nisi narejen, da bi bival v višavah.
Tu, na zemlji si in tu boš kopal in oral.
Tu si, človek si
in zemlja in nebo te že dolgo ljubita.
Človek si in moraš padati.

Zahvali se za vse, ki znajo padati.
Ki padejo že malo prej,
preden jih zruši narava.
Ki se znajo vdati, ker zaupajo.
Padel si in vstal v drugačen svet -
ne, svet je isti, le nebo se je premaknilo
in ti dalo lahkoto in sveže in svetle misli.